

Starp Āgenskalna Liepām

Saturs

Starp mūsējiem — Meksika, Itālija un mūsu skola;

No skolas sola līdz Vācijai; Laiks bez telefona!

Starp stundām — Starp smiekliem un atmiņām;

Mūzika ārpus ierastā

Starp citu — Negaidīts pārsteigums

skolas

teritorijā; Notikumi oktobrī

Starp mūsējiem

Meksika, Itālija un mūsu skola

Šajā mācību gadā Rīgas Valsts vācu ģimnāzijā viesojas skolēni no dažādām pasaules valstīm: Jorge Emilio Velasco Alafita ir no Ksalapas, Meksikā, bet Gabriele Viezzoli – no Bergamo, Itālijā. Viņi stāsta par savu skolu, jauniešu dzīvi un to, kas Latvijā pārsteidz visvairāk.

Kādas ir galvenās atšķirības starp Tavu skolu un RVVĢ?

Gabriele: Itālijā ir vairāk skolēnu, bet skolas ir mazākas. Latvijā ir otrādi – mazāk skolēnu, bet lielāka skola. Itālijā nav starpbrīžu, un visas stundas notiek vienā kabinetā.

Jorge: Meksikā mana skola bija mazāka, bet klasēs bija ap 50 skolēnu. Latvijā ir vairāk zaļas teritorijas un vietas, kur pavadīt laiku. Meksikā arī nav starpbrīžu, taču dienā ir mazāk stundu.

Kādi ir populārākie ārpus-stundu pulciņi vai aktivitātes Tavā skolā?

Gabriele: Vispopulārākā nodarbe ir sports. Ir arī šahs, programmēšana un papildu nodarbības. Es pats spēlēju volejbolu.

Jorge: Meksikā ļoti populārs ir sports, kā arī videospēļu klubi un muzicēšana. Bērni bā spēlēja futbolu, bet, pirms atbraucu uz Latviju, apmeklēju sporta zāli.

Kādu tradīciju no savas valsts Tu visvairāk gribētu parādīt citiem skolēniem?

Gabriele: Es neko īpašu no savas skolas neieviešu.

Jorge: Es Latvijas skolās ieviešu lielāku Meksikas ēdienu dažādību – mūsu ēdiens ir daudzveidīgs un asāks.

Kas jauniešiem Latvijā un Tavā valstī ir līdzīgs?

Gabriele: Jaunieši abās valstīs ģērbjas labi un vēlas iepazīties ar jauniem cilvēkiem.

Jorge: Cilvēki Latvijā, tāpat kā Meksikā, ir jauki un izpalīdzīgi.

Kas Tevi visvairāk pārsteidza, pirmo reizi ierodoties Latvijā?

Gabriele: Mani pārsteidza latviešu valoda un tas, ka latvieši runā bez jebkāda veida izteiksmēm kā ledus auksti. Latvieši ir arī ļoti mānīcīgi. Tāpat pamanīju, ka Latvijā cilvēki, īpaši meitenes, ir garākas par dažiem pušiem Itālijā.

Jorge: Visvairāk pārsteidza valoda un ēdiens. Latviešu valoda ļoti atšķiras no spāņu, bet arī cilvēku garums ir pārsteidzošs, jo latvieši ir ļoti gari.

Autores: Varvara Tkačova 12.EI, Noemi Nunez Romero Sanchez 12.CS

Starp mūsējiem

No skolas sola līdz Vācijai

Kad Estere Feldberga (12.CS) mācījās 10.klasē, viņa piedalījās apmaiņas programmā Vācijā, Salcgiterē, veselu 11 mēnešu garumā. Palūkosimies, kā viņai veicās!

Kāpēc tieši šī apmaiņas programma?

Estere: Es izvēlējos braukt uz Vāciju, jo skolā mācījos vācu valodu, man ir vācu radnieki, un es ar ģimeni domājam pārcelties uz dzīvi Vācijā. Es vienmēr vēlējos iemācīties šo valodu, jo katru gadu braucu ar ģimeni ceļojumā uz Vāciju. Es braucu caur AFS, jo es zināju, ka viņi piedāvā braukt uz turieni, kā arī mana māsa jau bija izmantojusi tādu pašu programmu, bet citā valstī.

Kas bija neparastākais un negaidītākais notikums apmaiņas braucienā?

Estere: Nākamajā dienā pēc atbraukšanas man vajadzēja ar vilcienu aizbraukt pie savas viesu ģimenes. Mans vilciens kavējās un tika atcelts. Es pavadīju visu dienu lidostā, gulot uz zemes. Vakarā ar savu 23kg smago koferi devos cauri pilsētai, lai paēstu, un tad gulējām viesnīcā. Tajā mirklī man bija sajūta, ka Vācija mani negrib un ir jābrauc atpakaļ.

Kā Tu, dzīvodama Vācijā, svinēji 3. oktobri jeb Vācijas atkal-apvienošanas dienu?

Estere: Es biju kopā ar saviem viesu vecākiem, mēs devāmies pārgājienā pa kalniem. Vakarā gājām ēst vakariņas.

Kā atšķīrās skola un ikdiena?

Estere: Stundās viņiem ir vairāk grupu darbu, strādā gaitenā un pēc tam ir jāprezentē. Viņiem nav pusdienu skolā, jo stundas ir līdz vienam. Ikdienā cilvēki daudz

vairāk šķiro un uztraucas par vidi, vairāk plāno savu laiku, vienmēr skrien no vienas vietas uz otru, ir ļoti aizņemti. Skola nav ļoti mīlēta, neviens lieki skolā neuzturas.

Ja tev vajadzētu aprakstīt savu brauciena pieredzi 3 vārdos, kas tie būtu?

Estere: Labākā pieredze mūžā!

Ko Tu ieteiktu citiem skolēniem, kuri arī vēlētos piedalīties apmaiņas programmā?

Estere: Es ieteiktu to noteikti darīt un nebaidīties no tā, kas sagaida gan tur, gan atgriežoties skolā Latvijā.

Autores: Elīna Iskrova 11.CV, Noemi Nunez Romero Sanchez 12.CS

Laiks bez telefona!

Mūsdienās telefoni ir kļuvuši par svarīgu mūsu ikdienas sastāvdaļu. Arī skolēni tos bieži izmanto starpbrīžos, lai skatītos video, spēlētu spēles vai sarakstītos ar draugiem. Tomēr starpbrīdis bez telefona var būt daudz interesantāks nekā sākumā šķiet!

Viens no vienkāršākajiem veidiem, kā pavadīt starpbrīdi, ir parunāt ar klasesbiedriem. Var pārrunāt interesantus notikumus, pastāstīt kādu joku vai iepazīties ar citiem skolēniem. Tādā veidā var vienkārši iegūt jaunus draugus un paziņas. Kopā varat palūgt sporta skolotājam bumbu un ārā uzspēlēt basketbolu, futbolu vai volejbolu, kā arī vienkārši iziet pastaigā pa skolas teritoriju. Fiziskās aktivitātes palīdz atpūsties no mācībām un uzlabo garastāvokli.

Vēl viena aktivitāte ir izpildīt mājasdarbus vai sagatavoties pārbaudes darbiem, lai pēc skolas būtu vairāk brīvā laika. Laba ideja ir arī grāmatu lasīšana, tā palīdz paplašināt vārdu krājumu, uzlabo lasīšanas prasmes un ļauj iepazīt jaunus piedzīvojumus un pasaules.

Pēdējais variants ir spēlēt mutvārdu spēles, piemēram, "Mēmo šovu". Šajā spēlē viens spēlētājs ar žestiem un kustībām attēlo izlozēto vārdu, bet runāt nedrīkst. Komandas biedriem noteiktā laikā jāuzmin vārds. Vēl viena interesanta spēle ir "Klusais telefons". Spēlētāji apsēžas rindā, un pirmais spēlētājs klusi pasaka teikumu nākamajam spēlētājam. Katrs nākamais spēlētājs to čukstus nodod tālāk, līdz pēdējais skaļi pasaka, ko ir dzirdējis. Pēc tam salīdzina sākotnējo teikumu ar pēdējo variantu.

Autore: Marija Namjasenko 10.CS

Starp stundām

Starp smiekliem un atmiņām

Skolotāju diena ir laiks, kad mēs kā ģimnāzijas skolēni sveicam mūsu pedagogus un izsakām pateicību par ieguldīto laiku, darbu un pacietību mūsu izglītībā. Lai vēl vairāk iepriecinātu skolotājus īpašajos svētkos, avīzes komanda savāca vienkopus skolēnu spilgtākās atmiņas ar ģimnāzijas pedagogiem – gan mīlas, gan smieklīgas.

Kāds skolēns atminas spāņu valodas stundas pie **Francisko Nunez**, kad skolotājs cenšas pastāstīt dažādus smieklīgus stāstus, bet pats nevar noturēt smieklus. Vēl skolēni piemin **Jāņa Haļzova** nodarbības, kurās viņš lika klausīties divas stundas vienu un to pašu Ziemassvētku dziesmu. Neaizmirstama kādam ir arī diena, kad viņš uz skolu atveda savu mazo aitiņu, ar kuru skolēni pavadīja vairākas stundas un varēja aitiņu pat pabarot.

Uzjautriņoši skolas biedriem liekas brīži, kad **Uģis Urtāns** angļu valodas stundu beigās izvelk *dad jokes* kartiņu un ar nopietnu izteiksmi izlasa skaļi tur rakstīto. Vēl kāds atminas: “Jebkurš mirklis, kad kāds skolēns pasaka ko ļoti divdomīgu, skolotāja Indra Keiša ar acīm ieskatās viņa dvēselē.”

Kāds skolēns par īpašām uzskata sarunas ar skolotāju **Antru Zeili**, kura vienmēr ir bijusi gatava uz klausīt un parunāt par ārpusskolas interesēm, sajūtām un emocijām, dot kādu padomu.

Dace Zunda skolēnu atmiņās izceļas ar sarunām gan pirms, gan pēc stundām par ikdienu un skolas dzīvi, īpaši pirmajā gadā jaunajā skolā viņa palīdzējusi justies droši, vienmēr ir gatava uz klausīt un palīdzēt.

Savukārt **Ieva Mezīte** pirms kuru skatēm vienmēr atgādina dziedātājiem, ka nav jāuztraucas, jo skate ir kā svētki. Viņa vienmēr uzsver, ka dziedātāji ir galvenais iemesls, kāpēc kori vispār pastāv, tāpēc uz skatuves jākāpj ar prieku un bez lieka stresa, ir jābauda mirklis un jānosvīn viss ieguldītais darbs.

Kāda skolēna mīlākā atmiņa ir kopīgs klases izbrauciens uz slidotavu kopā ar skolotāju **Ivetu Daudi** un **Danielu Grīnvaldu**: “Bija forši saliedēties ne tikai ar klasi, bet arī ar skolotājiem, it īpaši, kad skolotājs Grīnvalds neveikli slidoja pa ledu.” Arī skolotājas Daudes rīkotos slēpošanas braucienus uz Riekstukalnu ģimnāzijas skolēni atceras ar smaidu.

Šīs atmiņas vēlreiz atgādina, ka skolas dzīvi veido ne tikai pārbaudes darbi un atzīmes, bet arī cilvēki un kopīgi piedzīvotie mirkli. Tāpēc Skolotāju dienā sakām

lielu paldies ikvienam pedagogam par laiku, enerģiju un sirdsiltumu, ko viņi ikdienā velta saviem skolēniem. Lai arī turpmāk netrūkst ne smaids, ne jautru atgadījumu, ne skaistu mirkli, ko kopā atcerēties!

Autore: Alīna Sotvorjonnaja 12.CS

Mūzika ārpus ierastā

Maija avīzes izdevumā avīzes redakcija intervēja reperu Prusax, kurš agrāk bija mūsu ģimnāzijas skolēns. Tomēr vēsture mēdz atkārtoties – mūsu skolā mācās vēl viens jau atpazīstams mūziķis! Šoreiz lasi interviju ar *techno* mūzikas producentu.

Kas Tu esi?

Lilpump.24: Edvards Miks Galviņš, DJ Gelvin vai lilpump.24.

Kā tu pirmo reizi saprati, ka vēlies darīt kaut ko saistībā ar mūziku?

Lilpump.24: Visa mana dzīve ir bijusi saistīta ar mūziku – mūzikas skola un koris. Vienā brīdī sapratu, ka nevaru atrast tādu mūziku, kādu meklēju, tāpēc izdomāju pats to sākt radīt.

Kā tu raksturotu savu mūzikas stilu?

Lilpump.24: Emociju karuselis.

Starp stundām

Cik ilgi tu jau nodarbojies ar mūzikas radišanu?

Lilpump.24: Kopš 8 gadu vecuma nodarbojos ar mūziku. Es pabeidzu sitamo instrumentu klasi mūzikas skolā, tagad jau trešo gadu dziedu korī. Ar mūzikas radišanu nodarbojos kopš 14 gadu vecuma, kad atklāju, ka to var darīt arī ar telefonu. Nopietnāk visam šim procesam sāku pievērsties tikai šovasar.

Kā rodas tava iedvesma?

Lilpump.24: Ja man nav citas dziesmas, no kuras smelties iedvesmu, tad es radu to, kas man liek smieties.

Kur tu redzi savu DJ karjeru pēc gadiem?

Lilpump.24: Kaut kur tālēs zilajās.

Skalā no 1 līdz 10, cik ļoti nopietna ir tava darbība?

Lilpump.24: Stabili 5. Nodarbojos ar to katru dienu, bet nopietnība ir īpašība, kas man vienkārši nepiemīt.

Tagad atliek vien gaidīt nākamo vasaru un skatīties, vai Lilpump.24 patiešām nonāks līdz *Summer Sound* skatuvei. Bet, spriežot pēc enerģijas un vēlmes radīt, iespējams, šis ir tikai sākums.

Starp citu

Negaidīts pārsteigums skolas teritorijā

Ja esat kādreiz mācījušies pie skolotājas Ievas Mezītes, visticamāk, esat dzirdējuši stāstu par kaulu, kas tika atrasts mūsu skolas pagalmā. Bet kas tad tiešām notika tajā dienā?

Aprakstiet, kā tas notika?

Ieva Mezīte: Man šķiet – tas notika 1986. vai 1987. gadā. Es biju sestajā vai septītajā klasē, to vajadzētu apskatīties arhīvos. Tas notika starpbrīdī, tas bija vai nu rudenī, vai pavasarī. Ja nemaldos, tas bija rudens, jo tad mēs drīkstējām iet ārā starpbrīžos, un ziemā, protams, nē. Klases puīši atrada šo kaulu, sākumā domājot, ka tas ir kāds suņa kauls, stilbs, visticamāk. To ieraudzīja kāda skolotāja un izsauca miliciju. Tad tika norobežota teritorija, visus skolēnus iedzina iekšā, un beigās izrādījās, ka tas bija cilvēka kauls.

Kā Jūs uzzinājāt, ka tas bija cilvēka kauls?

Ieva Mezīte: Man šķiet, ka tas bija pateikts tikai pēc tam varbūt kādās ziņās vai avīzē. Galu galā, tas bija tikai viens kauls, visticamāk, no Otrā pasaules kara laikiem, jo šeit tolaik taču bija hospitālis.

Kas beigās notika ar kaulu?

To savāca milicija, mēs to pēc tam vairs neredzējām.

Autores: Evolaina Lagunovska 11.CS, Noemi Nunez Romero Sanchez 12.CS

Notikumi oktobrī

02.10 Latvija-Melnkalne UEFA Nāciju līgas spēle futbolā

10.10 Koncerts "Tu neesi viens"

11.10 Koncerts "Par dzīvi ar dziesmu mazliet..."

22.10 Galeriju vēlās ceturtdienas

15.10.-25.10 Rīgas Starptautiskais kino festivāls (RIGA IFF)

20.10.-23.10 Rīgas modes nedēļa

25.10 Balets "Hamlets. (Ne)stāsti man pasakas"

Uzraksti mums vai pievienojies avīzei kā korespondents, skenējot QR kodus!

